

[Duetoff]

blive det. Og den sidste gruppe er måske nok stigende, og det er jo i hvert fald et ganske voldsomt problem, at mennesker føler sig utrygge, fordi situationen er, som den er. Jeg vil godt sige, at vi frygter da lidt, hvordan situationen bliver fremover, i betragtning af, at kreditforeningerne f.eks. er ved at lukke af for lånemuligheder, som de gør i øjeblikket. Det betyder jo, at folk bliver stavnsbundet i noget, de måske dårligt har råd til at bo i, og at deres mulighed for at skifte job vil blive mindre. Det kan godt være, at det accelererer den negative udvikling i det kommende halve år, hvis kreditforeningerne faktisk gør alvor af at køre så striks en lånepolitik, som de vil.

Men netop fordi utrygheden er her, så er der vel ingen grund til netop på det her tidspunkt at gå ud og fyre en masse offentligt ansatte, så er der vel ikke grund til at sige: Jamen dem, vi fyrer i staten, dem, der eventuelt så skal fyres i amter og kommuner, de kan da bare gå ud, for de får jo nok et andet job. Det er da muligt, at de offentligt ansatte er så gode, at det er dem, der vil få det første ledige job, det skal jeg ikke tage stilling til, men en kendsgerning er da, at på et tidspunkt, hvor der er flere hundrede tusinde arbejdsledige, er det måske ikke lige tidspunktet, man går sådan nonchalant hen og siger til mennesker: Nu kan I godt gå ud og finde noget andet.

Derfor har CD i åbningsdebatten – og jeg vil godt gentage det her i dag – lagt meget vægt på, at vi i forbindelse med finansloven får skabt jobsikkerhed for de offentligt ansatte i staten, at der bliver lagt en lås på fyringerne i staten i en årrække – vi har talt om tre år, det kan godt være, det kun skal være to år – og at man siger, at i den periode vil vi ikke gå efter at nedskære antallet af offentligt ansatte. Det betyder ikke, at vi ikke godt kan rokere inden for det offentlige, det mener vi bestemt man skal, men vi mener ikke, det er en rigtig måde at gøre tingene på at fyre mennesker i det offentlige. Og i virkeligheden ser vi jo ofte, hvem det er, der bliver afskediget, det er desværre dem, der er tættest på borgerne, det er dem, borgerne møder i deres hverdag, og så bliver servicen i det offentlige endnu mere forringet.

Vi vil også godt advare finansministeren mod at straffe amter og kommuner. Vi har den holdning som princip, at amter og kommuner skal tages alvorligt, deres selvstyre skal tages

alvorligt. De mennesker, der sidder i amts- og kommunalråd, er nøjagtig lige så folkevalgte som medlemmer af Folketinget. Og hvis man i amter og kommuner vil tage ansvaret for en forøgelse af skatterne, skal man også have lov til det. Man skal ikke lægge den spændetrøje omkring kommuner og amter, som man har gjort hidtil, for det har ført til en nedskæring i servicen, der er stærkere end den, der er basis for i befolkningerne lokalt.

Dér vender jeg så tilbage til en af de, undskyld, hr. finansminister, måske lidt for ideologiske sider af regeringens politik i forbindelse med finansloven. Jeg ved godt, at regeringen har stor kærlighed til personskattelettelse. Jeg ved godt, at regeringen altid har syntes, at det var vejen frem, og at det skulle løse alverdens problemer, og deri har man jo en smuk allieret i Fremskridtspartiet, og hvem der så er Don Quijote, og hvem der er Sancho Panza, det kan man jo så diskutere. Men vi vil godt advare, for vi tror ikke på, at befolkningen generelt vil betale det, det koster at få en skattnedsættelse. Og med betale mener jeg det fald i standard, det fald i social sikkerhed, der vil blive en følge.

Lad mig give et lokalt eksempel, selv om det ellers er sjældent, at man gør det i Folketinget. Det er ikke så længe siden, vi havde budgetforhandlinger i Københavns Amt. Dér foreslog Venstre, Fremskridtspartiet og De Konservative en skattelettelse på 0,2 pct. Og 0,2 pct. svarer til halvandet rugbrød om måneden i skattelettelse. Så kan vi diskutere, om folk vil være lykkelige for at kunne købe halvandet rugbrød mere. Men hvis man skulle have de besparelser igennem, ville det betyde fjernelse af mødrehjælp, det ville være forringelse for psykiatriske patienter, det ville være forringelse for handicappede, det ville det være alle de steder, hvor de svage grupper i området har behov for hjælp. Det var det, man skulle betale for at få halvandet rugbrød mere om måneden. Det er for høj en pris.

Vi tror ikke på, at et stort flertal i den danske befolkning vil betale den pris, og derfor vil vi godt advare regeringen mod at blive ved med at snakke om de skattelettelse, også af psykologiske grunde. Jeg har meget sympati og meget respekt for finansministeren, men hvis regeringen virkelig kom igennem med en skattelettelse på 300-400 kr. om året, så ville jeg me-